

PŘIROZENÉ BYTÍ

Programovací partner: GK 15

Fyziologie: hrud' (srdce)

Rodina lidství (GK 10, 17, 21, 25, 38, 51)

Aminokyselina: arginin

STÍN 10 SEBESTŘEDNOST

BLUDIŠTĚ NAŠEHO JÁ

GK 10 se jakožto jeden ze základních kamenů lidské individuality vztahuje k jednomu z nejhlubších lidských témat – sebelásce. Právě zde, ve stínu 10, se rodí tato nepostizitelná energie uvnitř nás a jejím průvodním znakem je nepřetržité zaměření na vlastní bezprostřední okolí, jímž je naše tělo. Je to jeden z nejprimitivnějších aspektů a archetypů v lidském genomu. Na své stínové frekvenci svazuje veškerou životní sílu a nutí ji obrátit se dovnitř, což ze stínu 10 činí jeden z nejmystičtějších stínů. Právě zde začíná naše individuální cesta k probuzení a transcendenci. Tato dostředivá síla ovšem vylučuje z oblasti našeho bezprostředního zájmu a pozornosti ostatní bytosti. U raných hominidů zajišťoval stín 10 jejich individuální přežití, protože upřednostňoval bezpečí vlastní tělesné schránky před vším ostatním. Jelikož hlavním záměrem stínu 10 je stavět na první místo vlastní zájmy, znakem transcendence tohoto stínu je to, že člověk dokáže položit život za někoho jiného nebo za nějakou vyšší věc.

V našem moderním světě nás stín 10 na kolektivní úrovni stále ještě ovládá, přestože už můžeme pozorovat známky probuzení. Stín 10 klade důraz na osobní zájem, což může být pozhánáním i prokletím. Individuální odlišení je základním kamenem evoluce. Pokud my lidé nedokážeme rozpoznat svou vlastní identitu a jedinečnost, nemůžeme ji překročit a posunout společnost na vyšší stupeň. Přínosem stínu 10 je, že čím odlišnější si dovolíme být, tím více fungujeme jako jednota. To je jeden z nejkrásnějších lidských paradoxů – že k jednotě můžeme dospět pouze skrze svou různorodost. Existují však síly, které se vzpírají evoluci, a tyto síly, působící v našem nitru, nám brání prožít naši vlastní jedinečnost. Programovacím partnerem je stín 15 Jednotvárnost, a jelikož stín 15 v sobě skrývá strach z odlišnosti, na kolektivní úrovni nás uzavírá. Stín 15 z nás dělá stádní tvory a tím naši jedinečnost potlačuje.

Zatímco stín 15 zaměřuje naši pozornost na vše kromě naší jedinečnosti, stín 10 dělá pravý opak – činí nás posedlými vlastní jedinečností a způsoby, jak ji najít a rozvíjet. Tak můžeme v dnešním světě vidět dva druhy lidí – členy stáda a ty, kdo se ze stáda snaží za každou cenu vymanit. Stín 10 neumí brát ohled na nikoho kromě sebe. Působením tohoto stínu jsme tak zaujati sami sebou, že nevnímáme pocity lidí kolem nás. Proto je pro druhé lidi těžké navázat s námi kontakt, přestože my sami můžeme mít pocit, že s nimi v kontaktu jsme. Můžeme žít v nejrůznějších vztazích, ale přesto v našem duševním světě není pro druhé lidi dostatek prostoru. Všechno a všechny nazíráme prostřednictvím svého subjektivního projektivního pole a tato ztráta objektivnosti může vést k jedinému výsledku – vnáší zmatek do všech našich vztahů.

Když se díváme na ostatní lidi očima stínu 10, vidíme pouze to, co bychom na nich chtěli změnit. Proto je pro nás nesmírně obtížné přijmout něčí jedinečnost. V psychologii a psychiatrii se taková posedlost sebou samým nazývá *narcismus*. V mírném množství se pokládá za nezbytnou složku zdravé psychiky. Avšak na stínové frekvenci narcismus, stejně jako v mýtu, podle kterého toto označení vzniklo, udržuje lidi ve fascinaci svým vlastním odrazem. Paradoxně dochází k tomu, že čím více se stáváme odborníky na záležitosti nižšího já, tím více se vzdalujeme od svého vyššího já.

Tato posedlost sebou samým má své kořeny ve strachu. Je to velmi specifický nevědomý strach ze ztráty vlastní identity. Jako jeden z nejhlubších lidských strachů nás tento strach nutí zjistit, kdo jsme, abychom našli nějakou trvalou definici života. Hledání naší pravé identity je vůbec tím největším hledáním.

Tuto nadčasovou cestu sebepoznání symbolizuje slavný axiom vytesaný do kamene nade dveřmi delfské věštírny – „Poznej sám sebe.“ Na nízké frekvenci stínu ovšem tato touha po sebepoznání ústí v obsesi, která nám ve skutečnosti zabraňuje určit, kdo a co jsme. V zoufalé snaze uniknout svému strachu kráčíme cestou, která nemá konce. Možná je plná dramatu a dobrodružství, ale v konečném důsledku se na ní se sebou samým nikdy nesetkáme. To je úskalím stínu 10 – zláká nás k tomu, abychom pronásledovali stín svého odrazu, takže se naše cesta za naší pravou podstatou stává sítí, do které jsme polapeni.

V moderním západním světě vidíme posedlost sebou samým všude kolem sebe. Lidé jsou posedlí tím, jak se cítí a jak vypadají, svým oblečením, majetkem, příbytkem. Jenže háček je v tom, že dokud se díváme jen sami na sebe, nevidíme ostatní. Svoji sebestřednost nemůžeme překročit, dokud ji u sebe nerozpoznáme, a právě v tom spočívá užitečnost tohoto stínu. Všechny cesty do nitra začínají sebestředností a mohou se vyvinout v nekonečný labyrint. Dokonce i když sebestřednost na sebe vezme podobu duchovního hledání, může se proměnit v past. Ba dá se přímo říci, že duchovní hledání, jemuž dnes propadlo v našem západním světě tolik lidí, je v mnoha směrech největší posedlostí sebou samým ze všech. Tato cesta se snadno promění v závislost, která nám nedovoluje stát se skutečně sebou samým. Čím více se ženeme za svojí pravou identitou, tím více nám uniká.

Všechny cesty točící se v kruhu nakonec dospějí do bodu průlomu. Ti, kdož kráčí po cestě sebepoznání (staročínský název tohoto hexagramu je *Vykročení*), nakonec uniknou z tohoto bludného kruhu v okamžiku, kdy si uvědomí, že to, co hledají, nelze nalézt. K tomuto spontánnímu odhalení může dojít pouze tehdy, když se doopravdy naprosto ztratíme v bludišti mnoha uliček svého já. Nikdo nedokáže odhadnout, jak dlouho potrvá, než k tomuto objevu dojde, jelikož je tomu u každého člověka jinak, ale důležité je, že jej nelze předstírat. Právě odhalení, k němuž dochází prostřednictvím stínu 10, nevyhnutelně vede k explozi kreativity, jež nastává prostřednictvím daru 10 Přirozenosti.

REPRESIVNÍ PODOBA STÍNU 10 – SEBEPOPÍRÁNÍ

Introvertní podoba stínu 10 znamená naprosté popření sebe sama. Toto převrácení energie sebestřednosti ji promění v odstředivou a zaměřenou na všechny a všechno kromě sebe sama. Tito lidé žijí svoje životy pro ostatní a prostřednictvím ostatních. Toto mučednictví však v sobě nemá nic pozitivního, a proto nemůže sloužit evoluci. Takové životy se skládají jen ze samých kompromisů a ti, kdo popírají sami sebe, jsou jako zombie ve službách kolektivu. Jakkoli se to může jevit šokující, je třeba konstatovat, že takto žije naprostá většina světové populace – bez skutečné lásky k sobě a bez vědomí svého středu či srdce. Tito lidé jsou primární cílovou skupinou světových náboženství. Jejich sebepopírání jim nedovoluje rozpoznat v sobě Boha a je pro ně daleko snadnější promítat tuto autoritu na svět mimo sebe.

REAKTIVNÍ PODOBA STÍNU 10 – NARCISMUS

Když je sebestřednost projevena navenek prostřednictvím reaktivní povahy, stává se narcistickou v tom smyslu, že vylučuje z centra pozornosti všechny ostatní. Zatímco potlačující povaha popírá svou vlastní existenci, reaktivní popírá existenci ostatních. Život těchto lidí se točí jen kolem nich samých. Strach v jejich nitru má podobu hněvu – svůj strach ze ztráty identity promítají na druhé a na společnost obecně. Tito lidé nedokážou postoupit žádnou část sebe sama ostatním. Žijí v paranoidní představě, že je svět nebo ostatní lidé nějakým způsobem oloupí o jejich právo na svobodu. Reaktivní povaha má velké problémy se vztahy, protože je uvězněna v milostném vztahu se svým já, ale není to její pravé já. Právě já se nachází všude a ve všem, protože jeho přirozeností je láska. Avšak aby si člověk toto uvědomil, musí se oprostít právě od toho, co mu dává iluzi bezpečí – od iluze individuální identity.

DAR 10 PŘIROZENOST

ŽÍT SVŮJ MÝTUS

Dar Přirozenosti je dar, který čeká na své projevení v každém člověku. Tvoří střed naší bytosti a jen skrze něj můžeme vyjádřit svoji tvůrčí jedinečnost. Život každého jednotlivce je poutí frekvencemi genového klíče 10. Být přirozený znamená být sám sebou. Všichni se snažíme být tím, čím jsme, ale mnozí z nás se vlivem podmiňujícího formování v dětství stali někým jiným, než kým jsou. Takto to fungovalo po celou dobu lidských dějin od chvíle, kdy se začal vyvíjet komplexní neokortex. V okamžiku, kdy mysl dostala nástroj sebereflexe, se zrodila základní otázka: *Kdo jsem?* Před touto otázkou žili lidé ve stavu přirozenosti, ale jen proto, že byli stále ještě více součástí říše zvířat a zatím se plně nevyvinuli v *homo sapiens*. Přesto je zajímavé, kolik se toho můžeme o daru 10 dozvědět prostřednictvím říše zvířat, u nichž je přirozenost normálním stavem.

Cesta lidí je jedinečná a je samozřejmě jiná než cesta zvířat. My lidé musíme vyřešit hlavolam, jak naložit s myslí, která se dokáže podívat sama na sebe. Než lze vůbec uskutečnit dar 10, je třeba najít odpověď na primární otázku *Kdo jsem?* V daru 10 se ukrývá celá řada paradoxů. Tím hlavním je, že nemůžeme být tím, kým jsme, pokud si myslíme, že někým jsme, ale přesto je nutné vydat se na pátrací výpravu po tom někom, jen abychom si uvědomili, že neexistuje! V této jednoduché kratičké otázce *Kdo jsem?* se skrývá velmi mnoho napětí, které se hromadí kolem identity, a esencí daru 10 je uvolnění tohoto napětí. Dar 10 Přirozenost zazáří, teprve až se vyčerpá posedlost sebou samým. Prvním velkým odhalením na pouti do naší vlastní jedinečné podstaty je, že naše identita se nedá definovat žádnou nálepkou. Jakmile pochopíme, že nejsme ani svoje jméno, ani činy, ani pocity, myšlenky či přesvědčení, uvědomíme si, že lidská podstata je něčím mnohem větším a širším, než jsme se domnívali.

S tím, jak na frekvenci daru ustoupí všechny pokusy definovat, kdo jsme, dochází k velkému uvolnění energie v našem bytí a životě. Obvyklou manifestací této energie je obrovská kreativita spojená s nově pojatou hravostí. Po ztrátě pocitu identity se cítíme zasazení do širšího kontextu. Dar Přirozenosti nelze natrénovat, napodobit či analyzovat. Vynoří se sám ze stále se zvyšujícího pocitu vnitřní svobody a prostoru. Tento narůstající pocit klidu a uvolnění se zjevně řídí prastarou archetypální posloupností, která má univerzální platnost. Jak jsme viděli, tento proces – který Jung nazval *individuací* – začíná otázkou *Kdo jsem?* Tato otázka, která se může objevit v různých převlecích jako *Proč jsem tady?* nebo *Proč tohle dělám?*, je prvotním nakopnutím, které rozpoutá proces vnitřního dotazování na smysl a význam našeho života.

Druhou fází na cestě k přirozenosti je ještě hlubší vnitřní dotazování a hledání, ve kterém se izolujeme od svých předešlých zodpovědností a věnujeme čas a prostor hlubšímu pochopení své pravé podstaty. U většiny lidí tato fáze trvá velmi dlouho a během ní zpravidla uvíznou na nižší frekvenci sebestřednosti a zamilují se do nekonečné honby za sebepoznáním. V určitém bodě však přichází přirozené zhroucení, po němž ukončíme svůj proces hledání, když si uvědomíme marnost snahy najít něco, co se nedá jasně definovat. Toto uvědomění je významným předělem našeho života, protože znamená osvobození od sebestřednosti. Může to být velmi náročné období, protože se vzdáváme všech koncepcí a technik, se kterými jsme se dosud identifikovali a které nám poskytovaly pocit bezpečí. Naštěstí se tato třetí fáze rychle ustálí a integruje do našeho bytí a my vstoupíme do prostoru, v němž jsme stále uvolněnější. Tato čtvrtá fáze je něco jako znovuzrození, protože poprvé ve svém životě vyjádříme navenek svou pravou podstatu. Je to doba velké radosti a naplnění. Teprve nalezení pocitu hlubokého uvolnění nám umožní znovu cítit, že žijeme svoji pravou přirozenost.

Pátá a poslední fáze procesu, kdy se stáváme sebou samými, se manifestuje jako rozkvět našeho individualizovaného odlišeného já. Tehdy se dostáváme na vrchol své mytické pouti a přinášíme světu něco nového, co v nás bylo vždy latentně přítomno. Konečný rozkvět našeho vnitřního bytí zpochybňuje všechny běžné normy, protože naše pravé já stojí vždy na špičce evoluce. Jakákoli myšlenka, jež našla svůj projev ve vnějším světě, představuje skutečnou krásu, nacházející se v našem nitru.

V celém tomto díle se zmiňujeme o skrytých chemických spojeních v naší DNA. Tyto genetické sítě se nazývají rodiny kodonů, je jich dvacet jedna a obsahují mnohá tajemství. GK 10 patří k *Rodině lidství*, spolu s GK 17, 21, 25, 38 a 51. Jako jedna z nejkompaktnějších rodin je Rodina lidství držitelkou klíčů k velkým mytickým příběhům všech kultur. Těchto šest genových klíčů zahrnuje mytické prvky toho, co znamená

být člověkem. Po počátečním zranění (GK 25) se musíme utkat se svými stíny (GK 38), překonat omezení své mysli (GK 17), vzdát se potřeby řídit svůj život (GK 21) a najít své pravé já (GK 10), než se konečně probudíme (GK 51). Na tomto mocném seskupení můžeme vidět, jak hluboce jsme my lidé propojeni stejnými základními dramaty. Nacházíme zde velikou krásu, a když ji objevíme, konečně si uvědomíme, že přirozenost je tou nejjednodušší věcí ze všech. Jakmile se přestaneme přít se životem, prostě se v nás vynoří.

SIDDHI 10 BYTÍ

BOŽSKÁ LENOST

Poté co odlišené já manifestovalo ve světě prostřednictvím daru 10 svoje nejvyšší vyjádření, má GK 10 v zásobě ještě jedno překvapení. Proces, v němž se stáváme sami sebou, má ještě šestou fázi, která celý proces sebepoznání ukončuje. Svým způsobem je to návrat do stadia předtím, než jsme si položili osudovou otázku *Kdo jsem?* Touto šestou fází je siddhi 10 Bytí. Když v lidské bytosti rozkvetne siddhi 10, pro danou osobu evoluce skončila. V siddhi 10 se individualizované já spontánně rozpustí ve vyšším zrcadle třetí fáze, během níž končí celý koncept honby za sebepoznáním. Na této siddhické úrovni se však rozpouští všechno – já, ne-já, mysl, forma, záměr i smysl. Jediné slovo, které alespoň náznakem vystihuje, co v sobě skrývá siddhi 10, je *Bytí*. V mystických učeních se někdy hovoří o vědomí *Já jsem*, přestože použití slova *já* je zavádějící. V siddhi 10 neexistuje žádné já – je jen čisté vědomí vyjádřené jako bytí.

Siddhi 10 je odsouzeno k tomu, aby bylo hluboce nepochopeno těmi, kdo nežijí v jeho objetí. Spolu se svým programovacím partnerem siddhi 15 Rozkvětem inspiruje jeden z největších metafyzických paradoxů všech dob. Tento paradox dobře vystihuje jeden fenomén typický pro buddhismus – existence arhatů a bódhisattvů*, dvou externalizovaných manifestací nejvyššího stavu osvícení či seberealizace. Aniž bychom se zaplétali do výkladu buddhistického učení, můžeme tyto dva výrazy lidské dokonalosti chápat jako představitele *bytí a stávání se*. Arhat, příslušející siddhi 10, reprezentuje čisté Bytí – stav, ve kterém evoluce přestává existovat či na ní už nezáleží. Jakmile arhat dosáhne osvícení, celý vesmír je osvícen spolu s ním, takže už není co vykonat. Pro bódhisattvu, jenž přísluší siddhi 15, život nikdy nekončí, takže se nachází ve stavu nepřestávajícího rozkvětu. Proto bódhisattva skládá přísahu, že bude záměrně odkládat své osvícení, aby pomohl dokončení evoluce tím, že povede ostatní do stavu osvobození.

Tyto dva výrazy lidské dokonalosti – arhat a bódhisattva – způsobily v mystických kruzích hodně zmatku. Cestu Bytí představuje jeden z nejstarších duchovních proudů Indie zvaný *advaita védánta****. Siddhi 10 dává zrod velké lehkosti a humornému přístupu k životu. Prožívat život prostřednictvím siddhi 10 znamená redukovat vše, co normální lidé pokládají za důležité, na hru nebo iluzi. Pro arhata nemá život žádný význam, čas je iluzí, a tudíž i evoluce sama je jen hrou. Jelikož neosvícení obecně pokládají takový přístup za sobecký a zdá se jim, že ohrožuje jejich ztotožnění s evolucí, kterého se nedokážou vzdát, nadřazují arhatovi postavu bódhisattvy. Takovým způsobem proniká politika do osvícení! Pro ty, kdo stojí vně těchto stavů, se oba tyto stavy jeví být naprosto protikladné, ale pro bytí, jež je manifestuje, jsou oba póly zažívány dohromady. Jediným rozdílem mezi nimi je jazyk, kterým daná osoba popisuje svůj prožitek. Arhatovi už nezbyvá nic, co by na světě vykonal, zatímco bódhisattva má jasně stanovené poslání pomoci ostatním.

Siddhi 10 je překrásné vyjádření vědomí procházejícího lidskou formou. Tito lidé do svého probuzení zahrnují celou existenci. Intenzivní zaměření na sebe sama, jež je charakteristické pro GK 10, nakonec ukončí své ztotožnění s formou a prožívá vše jako já, jehož rozmanité aspekty se vznášejí v jezeře lásky. Jsme svědky toho, jak snadno může být poselství siddhi 10 mylně interpretováno – zvláště v dnešním světě, v němž jsme my lidé vyzýváni, abychom se stále více podíleli na své evoluci. Siddhi 10 nám připomíná, že vše je jen hra, *lila*, v níž i ty nejnazešenější ambice nakonec ztrácejí smysl. Je zřejmé, že kdyby takový názor zastával každý, evoluce by se zastavila, protože tento pohled znamená konec evoluce. Siddhi 10 vidí krásu hry evoluce, ale nemá jinou alternativu, než ji zbavit důležitosti. Siddhi 10 zbavuje důležitosti vše – nedovoluje identifikaci s ničím venku kromě zátraku přítomného okamžiku.

Pro člověka, který vstoupil do mystéria siddhi 10, jsou oba póly – bytí a stávání se – jedním. Tito lidé nám přinášejí objev, že lze spočívat v pravé podstatě bytí a zároveň pozorovat, jak se forma v překypujícím proudu evoluce stává stále dokonalejší. Vnější osud každého člověka řídí jeho primární genové klíče, které má v sobě geneticky zakomponované. Primární siddhi v hologenetickém profilu určuje jazyk a styl dané osvícené manifestace. Proto je možná pochopitelné a taky trochu smutné, že se siddhi 10 už po nějakou dobu dostává od metafyziků tak nepříznivého přijetí. Tyto kruhy si nepřejí, aby lidé jen tak nečinně seděli a snili si svůj život v božské lenosti Bytí. Tiché dny arhatů jsou ty tam. V moderním světě získali přednost evolucionisté. Jsme dnes posedlí evolucí – tím, kam nás dovede a zda my jako druh můžeme nějak řídit její směr. V dobách hrozících krizí, jako je ta naše, se zdá, že Bytí nekoná a že jestli chceme přežít pár následujících staletí, *musíme* konat.

Pro toho, kdo žije v siddhi 10, nebylo nikdy potřeba něco konat, protože není nikdo, kdo by to konal, takže k čemu ten povyk kolem naší budoucnosti? Bytí je podstatou vědomí ve světě forem a nemá žádný záměr ani směr. Jednoduše jen je. V tomto prostém konstatování se skrývá síla, jež leží za hranicemi všeho pochopení a jež dělá ze siddhi 10 spícího obra v lidském genomu. Nic nemá větší moc než samo bytí. Bylo by dobře, kdyby si každý z nás připomněl přirozenou podstatu bytí, které poklidně odpočívá za všemi dramaty světa i našich individuálních životů. Svobodně spočívat v tomto nejvyšším stavu bytí a zároveň se aktivně účastnit velkého dobrodružství naší evoluce je možná největším úkolem, který budou muset lidé budoucnosti zvládnout.

* Narkissos (někdy taky Narcis) je v řecké mytologii krásný mladík, který celé dny jenom zamilovaně pozoroval svůj obraz odrážející se na vodní hladině. Tak dlouho se naklání nad hladinu, až se nakonec ve studánce utopil.

** Arhat je světec, který svými zásluhami dosáhl nirvány. Představoval ideál nejstaršího buddhismu a zůstal jím v některých školách hinajánového buddhismu. Mahájánový buddhismus mu nadřadil postavu bódhisattvy. Arhat přemohl čtyři Máry a dosáhl čtvrtého a posledního výsledku na stezce hinajány. Tradice a ikonografie pracují především se skupinami šestnácti nebo osmnácti arhatů provázejících Buddhu.

*** Advaita-védánta je indická filosoficko-náboženská škola zastupující čistý monismus (filosofie jedné reality).